

KÖLDENS BARN

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649113491

Köldens barn by Jack London

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

JACK LONDON

KÖLDENS BARN

E FOSSELIUS

KÖLDENS BARN

KÖLDENS BARN

AV

JACK LONDON

BEMYNDIGAD ÖVERSÄTTNING
AV *ERNST LUNDQUIST*

E. FOSSELMAN

STOCKHOLM
BOHLIN & Co.

STOCKHOLM

1 9 1 8

VICTOR PETTERSONS BOKINDUSTRIAKTIEBOLAG

175
3523
1 x 4 2005

I.

I NORDLANDSSKOGARNA.

En tröttsam dagsresa bortom de sista dvärgträden och tvinnande buskarna rätt in i the Barrens, där den smulgråten Norden påstås lämna Jorden åt sitt öde påträffar man stora skogssträckor och leende landskapsvidder. Men detta har världen just nu börjat få veta. Forskningsresande ha vetat det då och då, men de ha ännu aldrig kommit tillbaka för att tala om det för världen.

The Barrens — ja, det är the Barrens, polens vanlottade länder, polcirkelns ödemarker, ett dystert och ogästvänligt hem för myskoxen och den magra slättvargen. Så fann Avery van Brunt dem, trädlösa och glädjelösa, glest beklädda med mossor och lavar och alltigenom föga inbjudande. Åtminstone fann han dem sådana tills han trängde in till de döda vita fläckarna på kartan och träffade på oantäppliga präktiga gran-skogar och okända eskimåstammar. Det hade varit hans avsikt (och ärelystnad) att sätta liv i dessa döda vita fläckar och marmorera dem med svarta märken som betydde bergskedjor, sänkor, vattendrag och slingrande floder, och det var med ännu större förtjusning han tänkte sig möjligheterna av skogshyggen och infödingbyar.

Avery van Brunt eller för fullständighetens skull professor A. van Brunt vid Geologiska undersökningen, var expeditionens vice chef och högste chef för den underexpedition han hade ledd under en sidotur på över femhundra mil uppför en av Thelons förgreningar och med vilken han nu närmade sig en av sina okända byar. Efter honom knogade åtta man, två av dem fransk-canadiska *voyageurs* och de övriga resliga indianer av Manitobastammen. Han ensam var fullblods-anglosaxare, och hans blod forsade edligt genom hans ådror i enlighet med rasens traditioner. Clive och Hastings, Drake och Raleigh, Hengest och Horsa voro hans följeslagare. Först av alla vita män skulle han draga in i denna ensliga nordlandsby, och vid den tanken kände han sig stolt och exalterad, och hans folk lade märke till att han inte längre tycktes vara så trött i benen och att han omärkligt påskyndade sin gång.

Byn tömde ur sig och en brokig skara strömnade ut för att möta honom, i första ledet män med händerna hotfullt knutna om bågar och spjut och som eftertrupp skyggt framsmygande kvinnor och barn. Van Brunt höjde sin högra arm och gjorde det vanliga fredstecknet, ett tecken som alla folk kända till, och byinvånarna svarade fridsamt. Men till hans stora förtret sprang en skinuklädd man fram och sträckte ut handen med ett familjärt: »God dag.» Han var skäggig med kopparbrun panna och dito kinder, och van Brunt såg att det var en man av hans egen ras.

»Vem är ni?» frågade han och fattade den utsträckta handen. »Andrée?»

»Vem är Andrée?» frågade den andre tillbaka.

Van Brunt såg skarpare på honom. »Å tusan, ni måtte ha varit här en längre tid.»

»Fem år», svarade mannen med en glimt av stolthet i sina ögon. »Men kom med och låt oss prata.»

»Låt dem slå läger bredvid mig», sade han till svar på den blick van Brunt kastade på sitt följe. »Gamle Tantlatch skall ta hand om dem. Kom med.»

Han gav sig i väg med långa steg, och van Brunt följde honom hack i häl genom byn. Oregelbundet, där marken var lämplig, hade hyddor av älghud byggts upp. Van Brunt grauskade dem med sin erfarna blick och beräknade.

»Två hundra, oberäknat barnen», lydde hans summa.

Mannen nickade. »I det närmaste. Men här bor jag, utanför den stora massan, som ni ser — där är man mera för sig själv. Sitt ner. Jag äter tillsammans med er, då ert folk har kokt upp något. Jag har glömt hur te smakar. Fem år och aldrig känt smaken eller lukten. Har ni någon tobak? Å tack . . . och en pipa? Skönt. Nu en tändsticka och se'n ska vi väl känna om den här plantan har förlorat sin trollmakt.»

Han strök eld på tändstickan med en skogsmans pedantiska försiktighet, höll handen skyddande för dess lilla låga som om den varit den enda i världen och drog in en första manfull rök. Den höll han tankfull kvar en stund och blåste långsamt och smekande ut den mellan sina hopdragna läppar. Sedan tycktes hans ansikte vekna då han lutade sig tillbaka och en lätt dimma beslöjade hans ögon. Han suckade djupt, lycksaligt, med oändligt välbehag, och sade sedan plötsligt: